

## Hồi 32

# Hỏi Thế Gian Sao Lắm Muộn Phiền Một Đoạn Tư Tình Gỡ Chằng Xong

**L**ý Hồ Nhi trả lời: “Nghe nói là một anh hùng thiếu hiệp họ Tần!”

Y vừa nói ra câu ấy, Phong Diệu Thường cảm thấy như sấm nổ giữa trời xanh, cả Công Tôn Yến cũng trợn mắt buột miệng: “Tần gì?”

Lý Hồ Nhi ngạc nhiên, thầm nhủ: “Chả lẽ nàng có mối quan hệ gì với kẻ họ Tần ấy sao?” Rồi mới đáp: “Tôi chỉ biết y họ Tần, chúng tôi nghe Vân trang chủ gả con gái mới đến đây chứ không nhận được thiệp mời của ông ta”.

Trương Bằng Phi không thấy Công Tôn Yến đã đổi sắc mặt, bèn nói tiếp: “Nghe nói anh hùng thiếu hiệp họ Tần này đã từng giúp Thủy Vân trang, chắc cô nương biết mùa xuân năm nay La Đại Đấu đến Thủy Vân trang cướp cô dâu, bị người họ Tần này giết chết. Chúng tôi đã từng bị bọn La Đại Đấu bức hiếp, lần đó chúng tôi không đến kịp để giúp, nên tuy không nhận được thiệp mời cũng phải nên đến chúc mừng và đáp tạ! Công Tôn cô nương, các người đi đâu thế? Vân trang chủ xưa nay rất hiếu khách, cũng từng có giao tình với quý hội, nếu cô nương chịu đến Thủy Vân trang, Vân trang chủ chắc sẽ rất vui mừng”.

Công Tôn Yến hừ một tiếng: “Sớm muộn gì ta cũng phải đến Thủy Vân trang, không đợi người thay Vân Long mời khách”.

Trương Bằng Phi nghe thế ngạc nhiên. Lý Hồ Nhi biết không ổn, vội vàng nói: “Được, nếu Công Tôn cô nương có chuyện khác thì chúng tôi đi trước!” Rồi vội vàng lên ngựa, quên cả hỏi lên Lịch Nam Tinh và Phong Diệu Thường.

Công Tôn Yến rất bức dọc: “Phong tử tử, tử đừng buồn, tôi và tử sẽ đến Thủy Vân trang tìm Tần Nguyên Hạo tính sổ!”

Phong Diệu Thường lúc này cảm thấy như có muôn ngàn mũi tên đâm vào tim, nàng cố kìm nước mắt mà rằng: “Tôi còn đến Thủy Vân trang làm gì?”

Công Tôn Yến gằn giọng: “Tìm Tần Nguyên Hạo! Cô nương tha cho y nhưng tôi thì không!” Lúc này Phong Diệu Thường không kìm được nước mắt, nàng bảo: “Yến tử, tử

đừng như thế, tôi chỉ trách mình số khổ, làm sao trách được Tần Nguyên Hạo. Chúng tôi vốn không có hôn ước, làm sao cấm được người ta?”

Công Tôn Yến vẫn bức tức: “Nếu không có hôn ước y cũng phải biết tình ý của y giành cho y! Hừ? Tỷ còn biện giải cho y!”

Lịch Nam Tinh thở dài: “Chuyện trên đời chẳng theo ý mình, sự thay đổi của tình trường càng khiến cho người ta bất ngờ. Chuyện hôn nhân không thể cưỡng ép, chuyện gì thuộc về quá khứ thì cứ để cho nó đi qua”.

Công Tôn Yến vẫn chưa chịu: “Theo ý của huynh, chúng ta không nghĩ đến chuyện này nữa sao?” Lịch Nam Tinh lắc đầu: “Cô nương, cô nương đừng như trẻ con nữa”.

Công Tôn Yến bĩu môi: “Ý huynh muốn bảo một đại anh hùng như huynh thì không thèm lo đến chuyện này hay sao?”

Lịch Nam Tinh cười khổ: “Không phải thế. Nhưng đó là chuyện người ngoài không thể quản được, vả lại còn có việc gấp hơn chuyện này nữa”.

Công Tôn Yến hỏi: “Ý huynh bảo chuyện đến Tây Xương phải không?”

Lịch Nam Tinh đáp: “Đúng thế, đến Tây Xương giúp nghĩa quân đánh đuổi bọn Mãn Châu, chẳng phải chuyện này quan trọng hơn hay sao? Trong thiên hạ có rất nhiều chuyện không như ý, nếu đã không cứu vãn được thì chỉ đành buông xuôi”. Lịch Nam Tinh nói mấy câu này thực sự để cho Phong Diệu Thường nghe.

Phong Diệu Thường gật đầu: “Lịch đại ca nói phải”.

Công Tôn Yến hỏi: “Vậy đêm nay chúng ta có vào thành tá túc không?”

Lịch Nam Tinh cười: “Đã đến đây, chẳng lẽ còn ở ngoài? Huyện Long cũng có đường đến Tây Xương, Sáng ngày mai chúng ta sẽ lên đường, nhưng không cần đến Thủy Vân trang nữa”.

Công Tôn Yến nghĩ bụng: “Các người buông xuôi nhưng ta vẫn phải làm cho ra lẽ. Được, cứ đến huyện Long rồi tùy cơ hành sự”.

Ba người vào đến huyện thành, tìm một khách sạn nghỉ ngơi. Khi họ vào đến khách sạn đã có hai người ngồi ở đấy. Hai người này đều là hán tử tướng mạo thô hào, vừa nhìn đã biết là nhân vật giang hồ. Vừa bước vào cửa, chợt nghe người trẻ tuổi hơn hỏi: “Đường nào đến Thủy Vân trang?”

Chưởng quỹ trả lời: “Ra từ cửa nam, đi thẳng về hướng nam đến chân núi rồi rẽ sang hướng đông, ở đó chính là Thủy Vân trang”.

Người lớn tuổi hơn nói: “Ngày mai trời chưa sáng hãy kêu ta dậy. Đến trưa bọn ta phải tới Thủy Vân trang”.

Chưởng quỹ trả lời: “Khách quan hãy yên tâm. Tôi sẽ không làm lỡ dịp uống rượu mừng của hai vị ở Thủy Vân trang”.

Tên tiểu nhị dắt khách về phòng, Công Tôn Yến hỏi: “Thủy Vân trang cách đây có xa không?”

Chưởng quỹ trả lời: “Nói xa thì không xa, bảo gần thì không gần, khoảng bốn năm mươi dặm đường. Sáng sớm ngày mai đi, đến trưa có thể tới nơi. Các vị cũng đến Thủy Vân trang uống rượu mừng ư?”

Công Tôn Yến nói: “Không, ta chỉ hỏi mà thôi. Bởi vì từ nhỏ tôi đã nghe đại danh của Thủy Vân trang chủ”.

Chưởng quỹ cười rằng: “Đúng thế, Vân trang chủ được người ta gọi là Tiểu Mạnh Thường, mấy ngày nay có rất nhiều khách đi ngang qua đây, cho nên tôi mới tưởng các vị cũng đến uống rượu mừng”.

Ngay lúc này ở ngoài cửa có một người khách đi ngang qua. Phong Diệu Thường đang nghe chưởng quỹ nói chuyện cho nên không để ý. Người ấy đứng lại ở trước cửa, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, kêu ồ một tiếng rồi vội vàng bỏ đi. Công Tôn Yến lường rằng đó chỉ là người muốn tìm nơi ở, tuy cảm thấy kỳ quặc nhưng không để ý.

Lịch Nam Tình thuê hai phòng gần nhau. Hai thiếu nữ ở cùng một phòng. Phong Diệu Thường vào phòng đóng cửa lại, thì thầm: “Yến tỷ, tỷ đừng làm càn”.

Công Tôn Yến cười: “Tỷ hãy yên tâm, tôi đâu phải là trẻ con?” Nhưng trong lòng thầm bảo: “Tỷ gặp phải hạng đàn ông phụ bạc, tỷ không tiện ra mặt, nhưng tôi thì được!” Rồi lại nghĩ: “May mà Tần Nguyên Hao ngày mai mới thành hôn, có thể y vẫn chưa biết tình cảm của Phong tỷ tỷ đối với y, đến khi mình nói với y, chắc có thể cứu vãn được”. Vì từ nhỏ Công Tôn Yến được cha nuông chiều, cho nên nghĩ chuyện gì cũng dễ dàng, thường có những ý nghĩ hết sức kỳ quặc. Nàng tưởng rằng mình không phải là trẻ con nhưng thực sự vẫn còn là đứa trẻ.

Dùng cơm tối xong, Lịch Nam Tình ngủ sớm để ngày mai lên đường. Phong Diệu Thường ngổn ngang tâm sự cho nên cứ xoay qua trở lại không thể nào ngủ được.

Đến gần nửa đêm, Công Tôn Yến chợt lay nhẹ nàng, nói: “Phong tỷ tỷ, tỷ đừng nghĩ nữa, ngủ đi”.

“Tỷ mặc tôi, cứ ngủ trước đi”.

Công Tôn Yến cười rằng: “Tỷ không ngủ được tôi làm sao ngủ. Tỷ phải ngủ tôi mới yên tâm. Phong tỷ tỷ, ngoan nào, nghe lời tôi, ngủ đi!” Rồi nàng đột nhiên vung tay điểm vào huyệt hôn thụ của Phong Diệu Thường. Phong Diệu Thường nằm mơ cũng không ngờ Công Tôn Yến lại điểm huyệt đạo của mình. Công Tôn Yến cười nói: “Phong tỷ tỷ đừng trách tôi. Sáng mai tôi quay về, không chừng tỷ sẽ tạ ơn tôi đấy”. Nàng điểm rất nhẹ nhàng cho nên chỉ cần hai ba canh giờ thì huyệt đạo sẽ tự giải.

Công Tôn Yến thay áo đã hành, đẩy cửa sổ rồi lặng lẽ phóng ra. Khinh công của nàng rất cao cường, Lịch Nam Tinh ngủ ở phòng bên cạnh mà chẳng hề hay biết.

Công Tôn Yến thi triển khinh công tuyệt đỉnh, chạy hơn một canh giờ đến nơi, chỉ thấy trước cổng của Thủy Vân trang treo đèn kết hoa, quả nhiên đang có việc mừng. Nhưng lúc này đã quá canh ba, những khách đến sớm đều đã ngủ, cổng cũng đã đóng chặt, không có người trông coi. Công Tôn Yến cũng chẳng nghe ngóng được gì.

Nàng thầm nhủ: “Mình phải tìm Tần Nguyên Hạo nói chuyện riêng với y”. Chợt nhớ mình không biết Tần Nguyên Hạo, làm sao tìm y? Nhưng đã đến đây thì phải vào rồi tính tiếp. Nào ngờ vừa mới nhảy vào sân, chợt có người quát: “Ai, đứng yên!”

Trong chốc lát, trong bụi hoa, sau hòn non bộ có bảy tám người phóng ra. Trong đó có hai hán tử cao lớn, một người vừa ra tay đã phóng ám khí, còn người kia thì đã chém thanh giới đao xuống.

Công Tôn Yến phát ống tay áo đánh rơi ba mũi thấu cốt đinh. Khi hán tử kia vung đao chém tới, nàng cũng đã rút kiếm ra khỏi vỏ rồi xoay người tiến lên. Chỉ nghe keng một tiếng, thanh miến đao đã bay lên không trung. Nàng đã dùng tự quyết chữ “giảo” cuộn thanh miến đao của người ấy vượt khỏi tay, lập tức nói lớn: “Ta đến đây không phải đánh nhau!”

Người ấy kêu lên: “Ồ, té ra là một nữ tử!”

“Ta còn tưởng bọn giặc cướp ở Tần Lĩnh!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Chả lẽ Tần Lĩnh không có nữ tặc sao?”

Công Tôn Yến tức giận: “Nói bậy! Tên La Đại Đấu ở Tần Lĩnh làm tùy tùng cho ta còn không xứng! Các người dám bảo ta là nữ tặc. Hừ hừ, ta vốn đến đây không phải đánh nhau, nhưng nếu các người nhất định đánh thì ta cũng chiều!”

Những người này là đệ tử của Vân Long, nghe nàng có khẩu khí lớn như thế hoảng hồn. Nhị đệ tử Lâm Cương của Vân Long là đầu lĩnh của bọn người này, y cầm chuôi kiếm hỏi: “Vậy cô nương đến đây vì chuyện gì, có thể cho biết hay không?”

Công Tôn Yến ngẫm nghĩ, việc đã đến nước này chỉ đành nói rõ với họ. Vì thế đáp sẵn: “Bảo tân lang ra đây, ta có chuyện muốn nói với y!”

Đám người ấy nghe xong thì đều ngạc nhiên. Lâm Cương hỏi: “Tân lang đã ngủ say, cô nương muốn gặp y làm gì?” Công Tôn Yến đáp: “Ta đương nhiên có chuyện mới tìm y, ngủ say cũng bảo y dậy!” Lâm Cương trả lời: “Được, cô nương cứ đợi một lát, tôi sẽ kêu y”.

Lâm Cương đang định vào bấm cáo với sư phụ, nhưng Vân Long đã bước ra, nghe có nàng thiếu nữ xinh đẹp muốn tìm nữ tể của mình không khỏi ngạc nhiên.

Công Tôn Yến hỏi: “Đây có phải là Vân trang chủ không? Xin thứ vãn bối nửa đêm xông vào quý trang, kinh động lão tiên bối”.

Vân Long liếc nhìn Công Tôn Yến rồi trả lời: “Đúng thế, lão phu chính là Vân Long, xin hỏi cô nương tên họ là chi?”

Công Tôn Yến nói: “Vãn bối là Công Tôn Yến. Tổng đà chủ của Hồng Anh hội Công Tôn Hoằng là phụ thân của vãn bối, Vân trang chủ chắc biết”.

Vân Long vừa nghe không khỏi cả kinh, nói: “Té ra lệnh tôn là Công Tôn đà chủ? Vân mô từ lâu đã ngưỡng mộ lệnh tôn, đã từng nhận ơn của quý hội, hiếm có dịp cô nương ghé đến, xin thứ cho tiểu đồ không biết chuyện”.

Công Tôn Yến nói: “Nào dám, nào dám. Vãn bối chưa báo tên mà đã cầu kiến, đó là cái sai của vãn bối. Chỉ vì có chuyện gấp cho nên cũng đành chịu”. Vân Long thắc mắc lắm, hỏi: “Ồ, vậy cô nương đến đây là có chuyện gì?”

Công Tôn Yến đáp: “Nghe nói lệnh ái ngày mai sẽ xuất giá?” Vân Long trả lời: “Đúng thế”. Công Tôn Yến nói: “Chính vì chuyện này mà vãn bối đến. Xin tiên bối hãy gọi lệnh tể ra, tôi phải nói chuyện với y, lúc đó tiên bối sẽ hiểu ngay”.

Vừa nói đến đây, con gái và con rể của Vân Long cũng chạy ra, Vân Long nói: “Các con đến đây, Công Tôn cô nương muốn gặp các con”. Công Tôn Yến thấy đó là nữ tể của ông ta, nhưng Vân Long lại không muốn để cho họ nói chuyện riêng, vì thế mới kéo theo con gái của mình.

Công Tôn Yến hỏi: “Đây có phải là Vân Trung Yến tỷ tỷ không? Được, tỷ đứng đây thì càng tốt, chúng ta cứ ba mặt một lời nói cho rõ”.

Vân Trung Yến đã nổi lòng ghen tuông, nàng lạnh lùng: “Cô nương tìm chàng làm gì?” Công Tôn Yến nói: “Tôi khuyên tỷ đừng lấy y thì tốt hơn, y là kẻ bạc tình!”

Vân Trung Yến chợt đổi sắc mặt, lạnh lùng: “Hay lắm, đại sư ca, té ra huynh đã có cô nương khác mà lại giấu muội!”

Tân lang lo lắng, vội vàng nói: “Công Tôn cô nương, sao lại nói thế. Tôi và cô nương có quen biết nhau đâu?”

Công Tôn Yến chưng hửng, dậm chân: “Đâu có dễ dàng thế, đương nhiên ta chẳng quen biết gì với người, ta muốn nói Phong Diệu Thường. Chẳng lẽ người bảo không hề quen biết Phong Diệu Thường?”

Tân lang nhú mày: “Phong Diệu Thường là ai, tôi chưa hề nghe cái tên này!”

Công Tôn Yến giận dữ: “Không ngờ người phải sạch sành sanh. Vậy người có phải là Tần Nguyên Hạo không?”

Tân lang ngạc nhiên: “Ồ, bây giờ ta đã hiểu. Có phải cô nương tìm người tên Tần Nguyên Hạo không?”

Công Tôn Yến hỏi: “Người không phải Tần Nguyên Hạo?”

Tân lang cười: “Tôi họ Tần, nhưng Tần Nguyên Hạo không phải là tôi!”

Vân Long xen vào: “Y là tên tiểu đồ Tần Thiếu Dương. Tần Nguyên Hạo là cao đồ của trường môn phái Võ Đang. Công Tôn cô nương, cô nương muốn tìm ai?”

Công Tôn Yến đỏ mặt, lúc này mới biết mình nhận lầm người, nên gây ra trò cười cho thiên hạ. Lúc này khách khứa cũng đã kéo tới, họ không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nghĩ có kẻ thù đến gây sự cho nên định giúp đỡ. Lý Hổ Nhi và Trương Bằng Phi cũng có mặt trong số đó.

Công Tôn Yến thẹn thùng, nhận ra hai người ấy thì trút giận về phía họ: “Toàn là các người hồ đồ, tại sao các người lại bảo tân lang là Tần Nguyên Hạo?”

Lý Hổ Nhi không nén được, cười: “Cô nương có nhớ nhầm không? Tôi chỉ nói tân lang họ Tần chứ đâu có bảo là Tần Nguyên Hạo?”.

Công Tôn Yến vùng vằng: “Các người bảo tân lang là anh hùng thiếu hiệp đã giết chết La Đại Đấu, đó chẳng phải là Tần Nguyên Hạo hay sao?”

Trương Bằng Phi rất phóng khoáng, chịu nhận sai trước, đáp: “Đó là tại tôi hồ đồ. Tôi cũng như cô nương, cứ nghĩ hai người họ là một người”.

Vân Long giải thích: “Là thế này, Thiếu Dương là đại đệ tử của tôi, đã xuất sư từ lâu, hai năm nay ở nhà thì ít mà ở ngoài thì nhiều. Mùa xuân năm nay bọn giặc cướp Tần Lĩnh đến sinh sự, hôm trước hắn mới từ Tiểu Kim Xuyên trở về. Danh tiếng của tiểu đồ đương nhiên không bằng Tần thiếu hiệp của phái Võ Đang, cho nên có nhiều bằng hữu không thân thiết, có thể bàn qua tán lại tưởng rằng hai người họ là một. Thực ra



cũng tại tôi, vì tôi không muốn kinh động nhiều người không thân thiết, không gửi thiệp mời cho họ khiến họ đến Thủy Vân trang mới biết tên của tân lang”.

Tần Thiếu Dương nghe thế trong lòng đương nhiên khó chịu. Vân Trung Yến ghé vào tai y, thì thầm: “Bọn người ấy chỉ biết phái Võ Đang có một Tần thiếu hiệp, nhưng trong lòng muội chỉ có một mình huynh!” Tần Thiếu Dương nghe thế cảm thấy mát lòng mát dạ.

Số là Vân Long quả thật cũng muốn gả con gái cho Tần Nguyên Hạo, nhưng Trung Yến và đại sư ca đã có tình cảm từ trước, biết cha có ý như thế, không đợi ông ta mở miệng đã thổ lộ tâm sự của mình. Vân Long lại thử Tần Nguyên Hạo, biết Tần Nguyên Hạo cũng có người khác, nếu hai bên đã không chấp nhận, Vân Long cũng đành thôi vậy. Thực ra ông ta không phải không thích Tần Thiếu Dương, nếu không đã không lập y làm đệ tử chưởng môn. Sở dĩ ông ta muốn gả con gái của mình cho Tần Nguyên Hạo là vì muốn báo đáp ân đức của chàng mà thôi. Sau đó ông ta biết tâm sự của con gái lập tức sai người đến Tiểu Kim Xuyên bảo đại đệ tử về thành hôn.

Lại nói Công Tôn Yến sau khi biết sự thực hổ thẹn đến nổi đỏ mặt, chỉ đành xin lỗi tân lang và tân nương. Vân Long cười nói: “Chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ nhoi, cần gì phải để trong lòng? Hiếm có dịp cô nương đến đây, xin mời hãy ở lại, ngày mai cùng uống chén rượu mừng”.

Công Tôn Yến hỏi: “Không biết Tần Nguyên Hạo có còn ở quý trang hay không? Tôi muốn mời y cùng tôi đi gặp Phong Diệu Thường, sau đó cả bọn chúng tôi sẽ đến uống rượu mừng của lệnh ái!” Vân Long đáp: “Tần thiếu hiệp đang ở tệt trang, nhưng hôm nay có chút việc đã ra huyện thành, giờ vẫn chưa quay về”.

Lâm Cương nói: “Thật lạ, sao Tần thiếu hiệp vẫn chưa quay về? Có cần bảo vài người vào thành tìm y không?”

Công Tôn Yến chợt dạ hỏi: “Hôm nay Tần Nguyên Hạo ra thành mặc đồ màu gì?”

Lâm Cương nói: “Mặc một bộ trường bào màu lam mới may”.

Công Tôn Yến kêu ối chao một tiếng: “Hình như Tần Nguyên Hạo đã gặp chúng tôi. Tôi phải về đây!” Nàng là người tính tình nóng vội, nói xong mấy câu thì đã vội vàng bỏ chạy khiến cho bọn người ở Thủy Vân trang sơn trang đều ngạc nhiên. Vân Long chỉ đành bảo vài đồ đệ đi theo xem có chuyện gì.

Công Tôn Yến đoán không sai, người khách đứng ở ngoài cửa khách sạn chính là Tần Nguyên Hạo. Lúc đó Tần Nguyên Hạo vì thấy Phong Diệu Thường đứng cùng với

một thiếu hiệp, nên không bước vào kêu nàng. Nhưng sau khi bỏ đi thì chẳng thể nào yên lòng.

Tần Nguyên Hạo vẫn chưa biết Kim Trục Lưu làm mai cho mình, nhưng có một người thích làm mai hơn Kim Trục Lưu đã đến núi Võ Đang nói chuyện với sư phụ của chàng. Người này chính là bang chủ của Cái Bang Trọng Trường Thống. Té ra ban đầu Trọng Trường Thống không thích mối duyên này, nhưng sau khi bị Kim Trục Lưu vật cho một trận ở núi Tô Lai thì ông ta cảm thấy đuối lý, vì thế chạy đến núi Võ Đang làm mai trước Kim Trục Lưu. Lôi Chấn Tử cảm thấy chuyện này rất buồn cười bởi vì ông ta chưa biết nhà gái thế nào mà đã làm mai. Trọng Trường Thống nói rõ thân phận của phía nhà gái thì bảo: “Phong Tử Siêu là một tên khốn kiếp nhưng con gái của y gần bần mà chẳng hôi tanh mùi bần. Cho nên không cần hỏi đến Phong Tử Siêu, chỉ cần con gái của y chấp nhận là được. Phong cô nương đã thương mến lệnh đồ từ lâu, ăn mày già đã biết chuyện này. Giờ đây chỉ coi người làm sư phụ như ông có phản đối hay không mà thôi”. Lôi Chấn Tử nể mặt Trọng Trường Thống, chỉ đành chấp nhận không can thiệp vào. Tuy thế trong lòng ông ta cũng không đồng ý lắm.

Hai năm qua, Tần Nguyên Hạo cũng mong ngóng tin tức của Phong Diệu Thường, chàng đã dưỡng bệnh ở Thủy Vân trang nửa năm, lần đầu tiên ra huyện thành thì lại gặp Phong Diệu Thường. Nhưng chàng không ngờ Phong Diệu Thường đi cùng một người khác.

Tần Nguyên Hạo rời khỏi khách sạn, lòng vẫn nghi ngờ không yên: “Chả lẽ nàng đã kết hôn? Nếu không sao lại đi cùng một người khác? Nhưng biết đâu chừng họ chỉ tình cờ gặp nhau

Tần Nguyên Hạo cảm thấy lòng dạ rối bời, không thể nào yên tâm được. Chàng ngồi ngắm người ra trong quán trà một hồi, bất giác trời đã tối, chàng chợt nảy ra một ý: “Mình cần gì ở đây đoán bừa, chi bằng đêm nay âm thầm đến xem, nếu họ ở cùng phòng thì chính là phu thê”.

Đến canh ba, Tần Nguyên Hạo rón rén vào trong khách sạn, đúng lúc gặp Công Tôn Yến vừa chạy ra khỏi khách điểm nhưng hai người không gặp mặt nhau. Khách sạn này không quá mười căn phòng, Tần Nguyên Hạo bước về phía trước thăm dò. Chàng bước đến trước căn phòng của Phong Diệu Thường, len lén nhìn vào khe cửa sổ. Phong Diệu Thường đang nằm xoay mặt ra ngoài ngủ say. Tần Nguyên Hạo nhận ra nàng, lòng đã bớt căng thẳng, lòng thầm nhủ: “Té ra nàng và người ấy chẳng phải phu thê”. Trong lúc mừng rỡ chàng không cẩn thận, tay chạm vào song cửa phát ra tiếng.



Lịch Nam Tinh nằm ngủ ở phòng bên cạnh, vừa nghe tiếng thì biết có người quấy rối.

Lịch Nam Tinh đẩy cửa sổ trầm giọng quát: “Ai?” Vì chàng không biết đối phương là ai cho nên không dám phóng ám khí. Tần Nguyên Hạo đương nhiên không tiện giải thích, nghe chàng quát cả kinh vội vàng bỏ chạy.

Tần Nguyên Hạo bỏ chạy, Lịch Nam Tinh nghĩ chàng là kẻ xấu, đang định đuổi theo chột chột dạ: “Không xong, tại sao không nghe họ lên tiếng? Bản lĩnh của hai người không kém, dù không phát giác, nhưng nghe tiếng mình kêu lẽ nào vẫn nằm im!”

Lịch Nam Tinh chỉ đành đẩy cửa vào, kêu lên: “Công Tôn cô nương, Phong cô nương!” Nhưng chàng vẫn không nghe tiếng trả lời. Lịch Nam Tinh không còn nghi ngại gì, chàng bước vào phòng đốt đèn lên xem, chỉ thấy có một mình Phong Diệu Thường nằm ngủ trên giường.

Lịch Nam Tinh vừa nhìn đã biết nàng bị người ta điểm hôn huyết, nhưng chàng không biết đó là Công Tôn Yến. Rồi chàng vội vàng giải huyết cho Phong Diệu Thường hỏi ngay: “Cô nương... cô nương có bị tặc tử hiếp đáp không?” Phong Diệu Thường dụi mắt hỏi: “Tặc tử nào? Ô, Yến tử đi đâu rồi, huynh có biết không?”

Lịch Nam Tinh yên lòng, không hỏi nhiều nữa mà nói: “Được, tôi đi bắt tên tặc tử đây!” Rồi nghĩ bụng: “Có lẽ bọn chúng không chỉ một người, Phong Diệu Thường bị bọn chúng điểm huyết đạo, Công Tôn Yến bản lĩnh cao hơn, chưa bị ám toán đã đuổi ra. Hừ, bọn chúng nửa đêm mà dám chạy vào phòng nữ khách, chắc chắn là thứ giặc hái hoa!”

Lịch Nam Tinh ghét ác như thù, bèn lập tức đuổi theo!

Lúc này Lịch Nam Tinh chạy vào phòng Phong Diệu Thường, Tần Nguyên Hạo đang ở trên mái nhà. Chàng thấy Lịch Nam Tinh chạy vào phòng của Phong Diệu Thường, bất giác lòng đau nhói, thầm nhủ: “Bọn họ đâu không phải là phu thê thì ít nhất cũng là tình nhân. Mình không thể để cho họ đuổi kịp được! Nếu Diệu Thường thấy mình cô ấy sẽ nghĩ như sao đây?”

Kinh công của Tần Nguyên Hạo hơi kém hơn Lịch Nam Tinh, nhưng chàng đã chạy trước thành ra Lịch Nam Tinh không đuổi kịp.

Lại nói Công Tôn Yến từ Thủy Vân trang chạy về, thấy một thiếu hiệp đang chạy như bay. Tần Nguyên Hạo đã thay đồ dạ hành, Công Tôn Yến kêu lên: “Này, người là ai?” Hỏi chưa dứt, chợt nghe Lịch Nam Tinh ở phía sau kêu lên: “Mau chặn y lại, y là giặc hái hoa đấy!”

Tần Nguyên Hạo thầm kêu khổ, nhủ rằng: “Đêm hôm khuya khoắt mà mình đứng ngoài cửa sổ nhìn lên Diệu Thường, làm sao giải thích cho y biết đây? Nhân lúc Diệu Thường vẫn chưa tới mình phải chạy cho nhanh!”

Nào ngờ khinh công của Công Tôn Yến rất cao cường, Tần Nguyên Hạo toan chạy trước, Công Tôn Yến đã chặn trước mặt chàng, quát: “Đứng lại, ta muốn hỏi người!”

Tần Nguyên Hạo kêu lên: “Cô nương, tôi không phải là giặc hái hoa đâu!” Rồi chàng lách người chạy vòng qua hướng khác.

Công Tôn Yến hỏi: “Người không phải là giặc hái hoa cần gì phải lo?” Lịch Nam Tinh kêu lên: “Bắt y lại rồi tính tiếp?” Công Tôn Yến đuổi theo như hình với bóng, quát: “Người là ai, nói mau, nếu không đừng trách cô nương không khách sáo!”

Tần Nguyên Hạo đáp: “Tôi chỉ là khách qua đường, tôi đang có việc gấp, cô nương hãy tha cho tôi!”

Công Tôn Yến nói: “Vớ vẩn, người không nói thực là không được!” Rồi nàng đuổi tới điểm một chỉ vào sau lưng của chàng.

Tần Nguyên Hạo chỉ đành trở tay chụp lại, phá giải chiêu ấy của Công Tôn Yến. Công Tôn Yến vừa đấu mấy chiêu thì đã biết chàng là người của phái Võ Đang.

Lịch Nam Tinh đuổi tới, nói to: “Công Tôn cô nương, hãy giao tên tặc tử cho tôi”. Chàng tự nhủ một mình có thể bắt được Tần Nguyên Hạo cho nên không muốn lấy hai địch một.

Công Tôn Yến hỏi: “Khoan đã, có phải người muốn chạy về Thủy Vân trang không?”

Tần Nguyên Hạo thất kinh, hỏi lại: “Sao cô nương biết?”

Công Tôn Yến nói: “VẬY người chẳng phải là Tần...” Nói chưa dứt lời, chợt thấy Phong Diệu Thường đã lật đật chạy tới, kêu lên: “Yến tỷ hãy nương tay, y... y là Tần Nguyên Hạo!” Phong Diệu Thường không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ tưởng Công Tôn Yến tìm Tần Nguyên Hạo gây sự, từ Thủy Vân trang đánh ra tới đây.

Lịch Nam Tinh cả kinh: “Cái gì, y... y là Tần Nguyên Hạo? Vậy tại sao y điểm huyệt đạo của cô nương?”

Công Tôn Yến bật cười nói: “Tôi đã điểm huyệt đạo của Phong tỷ tỷ”.

Tần Nguyên Hạo đỏ ửng cả mặt, vái dài Phong Diệu Thường: “Chúc cho hai người bạc đầu bên nhau. Đêm nay tôi chỉ muốn gặp cô nương một lần chứ không có ác ý gì, cô nương có thể cho tôi đi chưa?”

Phong Diêu Thường ngơ ngác hỏi: “Huynh nói gì? Huynh giờ đây đã là nữ tể của Thủy Vân trang, tôi phải chúc huynh cùng Vân cô nương bạc đầu bên nhau mới phải”.

Công Tôn Yến cười ha hả, nàng không biết nên nói trước với ai mới phải thế rồi chỉ đành nói: “Y không phải là tân lang!” Cười xong thì mới giải thích: “Tôi đã đến Thủy Vân trang, tân lang tên Tần Thiếu Đường, là đại đệ tử của Vân trang chủ. Phong tử tỷ, lần này chúng ta đã hiểu lầm nhiều lắm, cả tôi cũng gây ra chuyện”.

Tần Nguyên Hạo ngạc nhiên: “Xin hỏi cô nương tên họ là chi, chúng ta không quen biết nhau, tại sao lại đến Thủy Vân trang tìm tôi?”

Công Tôn Yến vừa cười vừa đáp: “Tôi tên Công Tôn Yến, là tỷ muội với Phong tử tỷ, Phong tử tỷ tưởng huynh là nữ tể của Vân gia, nhưng tử tỷ không dám hỏi cho rõ ràng, tôi đành đi thay tử tỷ ấy”.

Tần Nguyên Hạo vừa lo vừa mừng: “Té ra nàng vẫn chưa thay lòng, nếu không nàng đã chẳng sợ mình làm nữ tể nhà người khác. Nhưng nàng có quan hệ gì với người này?”

Công Tôn Yến biết Tần Nguyên Hạo đã hiểu nhầm liền nói: “Tần thiếu hiệp, huynh có phải là bằng hữu tốt của Kim Trục Lưu không?”

Tần Nguyên Hạo đáp: “Chính thế. Tôi đang định dò hỏi tung tích của y”.

Công Tôn Yến hỏi: “Được, vậy hai người lẽ ra phải là bằng hữu. Huynh có biết y là ai không?” Phong Diêu Thường mới nói tiếp: “Lịch đại ca là huynh đệ kết bái của Kim Trục Lưu, nhờ y cứu mạng muội, nếu không hôm nay chúng ta đã không gặp nhau”.

Lịch Nam Tinh nói: “Cô nương chỉ nói đúng một phần ba, thực ra cô nương đã cứu tôi trước, còn người giúp cho cô nương là Công Tôn cô nương chứ không phải tôi”.

Thế rồi nàng kể hết mọi chuyện ra. Lúc này Tần Nguyên Hạo mới biết là hiểu nhầm, vội vàng đáp tạ Lịch Nam Tinh và Công Tôn Yến.

Công Tôn Yến hỏi: “Ba người chúng tôi đang định đến Tây Xương tìm Kim Trục Lưu, huynh có đi không?” Nói đến đây, nàng chợt bật cười rồi nói tiếp: “Tôi đã biết rõ rồi mà còn hỏi, có Phong tử tỷ huynh nhất định phải đi cùng! Tần thiếu hiệp, tôi xưa nay thích đùa với người khác, huynh đừng chê cười”.

Tần Nguyên Hạo đã hiểu ra mọi chuyện, lòng cảm thấy ngọt ngào, thế rồi mới bật cười: “Công Tôn cô nương, cô đã đoán sai rồi tôi phải quay về Thủy Vân trang”.

Công Tôn Yến hỏi lại: “Huynh không đến Tây Xương ư?”

Tần Nguyên Hạo đáp: “Ngày mai tôi còn phải dự hôn lễ, cô nương không biết ư?”

Công Tôn Yến nói: “Ồ, té ra là thế. Tôi còn tưởng huynh không đi”.

Tần Nguyên Hạo nghiêm nghị: “Dự hôn lễ xong tôi nhất định phải đi”.

Tần Nguyên Hạo nói tiếp: “Vân trang chủ rất mến khách, các người...” Nói chưa dứt lời thì chỉ thấy bọn Lâm Cương đã chạy tới phía họ.

Rồi cả bọn cùng đến Thủy Vân trang, đến khi dự xong hôn lễ thì bốn người cùng lên đường đến Tây Xương.

Tần Nguyên Hạo và Phong Diệu Thường trải qua nhiều trở ngại mới gặp lại nhau, cả hai đều rất hạnh phúc. Lịch Nam Tinh thấy cảnh ấy thì càng đau lòng hơn.

Công Tôn Yến đã nhận ra điều đó, nàng thầm nhủ: “Trước đây mình cứ nghĩ Lịch đại ca và Phong tử tử thương yêu nhau. Nhưng Lịch đại ca tại sao lại buồn bã như thế?” Nàng vẫn giữ nỗi thắc mắc trong lòng, đến Tây Xương mà vẫn chưa có dịp hỏi.

Hôm nay, họ đi vòng qua Tây Xương đến núi Đại Lương.

Trúc Thanh Hoa và Lý Quang Hạ ra nghênh đón, Công Tôn Yến gặp Trúc Thanh Hoa mừng rỡ, cười nói: “Muội đến đây uống rượu mừng của tử, hai người đã định ngày tốt chưa?”

Trúc Thanh Hoa đỏ mặt, thì thầm: “Vẫn chưa. Ý của cha là phải đợi lấy lại Tây Xương mới lo chuyện cho chúng tôi”. Trúc Thanh Hoa cũng giống như Công Tôn Yến, đều là cô nương phóng khoáng vô tư.

Công Tôn Yến cười: “Chắc mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Võ công của Trúc bá phụ tuyệt thế, lại có nhiều hào kiệt giúp đỡ, lẽ nào không đoạt lại Tây Xương được?”

Trúc Thanh Hoa nói: “Muội đừng coi thường kẻ địch, Soái Mạnh Hùng võ công không kém, gần đây triều đình lại liên tục tăng viện cho Tây Xương, nói không chừng bọn chúng sẽ tấn công chúng tôi trước.Ồ những người bằng hữu của tử là ai...”

Công Tôn Yến cười: “Ở đây có một trưởng bối của tử, tử phải đến hành lễ trước”.

Trúc Thanh Hoa thấy Lịch Nam Tinh, Tần Nguyên Hạo cũng trạc tuổi mình, còn Phong Diệu Thường hình như nhỏ hơn nàng, bất giác ngạc nhiên: “Ai là trưởng bối của tôi?” Chưa dứt câu Lý Quang Hạ đã bước tới, cung kính ra mắt Lịch Nam Tinh: “Lịch thúc thúc giá lâm, tiểu đệ Lý Quang Hạ xin ra mắt”. Té ra Tần Nguyên Hạo đã cho chàng biết mối quan hệ giữa Lịch Nam Tinh với Kim Trục Lưu. Công Tôn Yến cười bảo: “Lịch đại ca là nghĩa huynh kết bái của Kim Trục Lưu”.

Trúc Thanh Hoa liền hành lễ với Lịch Nam Tinh rồi mọi người vào sơn trại, Trúc Thượng Phụ nghe nói Lịch Nam Tinh là nghĩa huynh của Kim Trục Lưu thì có ý thử bản

lĩnh của chàng, khi hành lễ thì dùng tay đẩy nhẹ, Lịch Nam Tinh cảm thấy một luồng đại lực tựa như nâng mình lên, chàng vội vàng dùng thân pháp trụ vật.

Trúc Thượng Phụ vuốt râu cười nói: “Lịch lão đệ quả nhiên danh bất hư truyền, tôi nghe nói lão đệ và Kim Trục Lưu đại náo kinh thành, đúng là anh hùng xuất thiếu hiệp”.

Lịch Nam Tinh nói mấy câu khiêm nhường rồi hỏi: “Kim Trục Lưu có đến đây hay không?”

Trúc Thượng Phụ: “Ai bảo y đến đây?” Lịch Nam Tinh nói: “Nghe Công Tôn đà chủ bảo, Kim Trục Lưu và người của Cái Bang đã rời khỏi Dương Châu. Khi ở Bắc Kinh tôi cũng nghe y bảo sẽ đến chỗ của tiền bối, tôi tưởng y đến đây”.

Trúc Thượng Phụ: “Có lẽ trên đường họ gặp trắc trở, vài ngày nữa chắc sẽ tới”.

Lịch Nam Tinh không gặp được Kim Trục Lưu có hơi ngạc nhiên. Lòng thầm nhủ: “Bọn họ lên đường trước mình tại sao vẫn chưa tới? Chẳng lẽ Kim Trục Lưu đã âm thầm vào Tây Xương?”

Trúc Thượng Phụ hình như biết ý chàng, nói: “Hiện nay có mười mấy đại nội cao thủ đến tiếp xúc, binh lực tăng thêm mấy phần, trong thành canh gác rất nghiêm ngặt, tôi đang đợi nghĩa quân ở Tiểu Kim Xuyên đến mới cùng tấn công vào thành. Nếu không có gì cần thiết, người của chúng ta tốt nhất đừng vào Tây Xương”. Lịch Nam Tinh vốn muốn đến Tây Xương dò thám tin tức, nghe Trúc Thượng Phụ nói như thế cũng đành tạm gác qua.

Mấy ngày nữa trôi qua mà vẫn chẳng thấy Kim Trục Lưu, Lịch Nam Tinh lo lắng nhưng phải giữ kỷ luật của nghĩa quân, cho nên không thể tự tiện xuống núi chỉ đành đợi trong trại.

Người râu rể nhất là Công Tôn Yến. Trúc Thanh Hoa và Phong Diệu Thường đều đã có đôi có cặp, nàng không tiện xen vào họ. Công Tôn Yến ở trong nữ doanh, cũng không thể thường xuyên gặp mặt Lịch Nam Tinh, không biết thế nào mà mỗi khi buồn bã nàng thường muốn gặp Lịch Nam Tinh. Nàng không dám nói ra tâm sự này, tại sao như thế? Cả bản thân nàng cũng cảm thấy lạ. Trước khi gặp Lịch Nam Tinh, nàng vốn là người rất vô tư hồn nhiên.

Đêm nọ, Công Tôn Yến đi dạo một mình trong rừng, chợt nghe có tiếng tiêu như thổi như than từ trong rừng vọng lại. Công Tôn Yến nghĩ: “Chắc Lịch đại ca cũng buồn bã như mình, một mình nấp trong rừng thổi tiêu. Nhưng tại sao y cứ thổi mãi khúc nhạc đau buồn đến thế?” Rồi bất giác nàng đi về hướng tiếng tiêu



Chỉ thấy Lịch Nam Tinh thối một hồi rồi đột nhiên thở dài, cất giọng ngâm một bài thơ. Công Tôn Yến không hiểu ý thơ nhưng nghe tiếng ngâm rất đau khổ, càng buồn hơn tiếng tiêu lúc nãy.

Chính là:

Mộng cũ lâu rồi đừng đến nữa

Lòng này như nước chảy về đông.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -